

gifter", som er bleven nægtet, men den Sum vedkom ikke den Mand, han omtalte. Der er nægtet en Forhøielse af Honorarkontoen, men det Beløb, som den høitærede Minister sigtede til, er 200 Kr. til en Funktionær ved Anstalten, der ganske rigtig efter Anmærkningernes Angivelse har tjent i 32 Aar, og det Beløb er ikke nægtet. Hvis den høitærede Minister altsaa ikke kan finde andre Exempler paa vor Grumhed, maa han vistnok tage denne Anklage for Grumhed tilbage, ligesom jeg har taget Anklagen for den storeuropæiske Militarisme tilbage. Den høitærede Minister gif derefter over til at omtale en Del af de andre Forslag, som jeg ikke skal spille Thingets Tid med, da der ikke fremkom nye Bemærkninger. Naar den høitærede Minister sagde, at det var rimeligt, at han holdt sig til sine Forslag, da finder jeg det lige saa rimeligt, som at vi forkastede dem.

Sdet den høitærede Minister saa gif over til at omtale § 26, udtalte han, at de Forordninger, der vare stillede fra Regjeringens Side, ikke vare større end Gjennemsnittet af de sidste Aar, men tværtimod mindre. Sa, at tale om Gjennemsnittet med Hensyn til Forordninger og Bevillinger paa § 26, som indeholder et extraordinært Budget, er ikke finantstet korrekt; for extraordinære Bevillinger gjælder ingen Gjennemsnitsregel. Hvis den høitærede Minister vil efterse Bevillingerne blot i de sidste 15 Aar, vil han ogsaa se, at de vexe i meget høi Grad; de gaa op og ned, ganske efter det tilfældige Behov. Men endnu mindre er der nogen virkelig god Mening i at tale om et Gjennemsnit af Regjeringens Forlangender, thi den høitærede Minister vil vistnok erindre, at Regjeringen altid har forlangt i det Mindste en Gang saa meget, som den har taget; altsaa hvad den har forlangt, har aldrig betydet nogen Verdens Ting, naar det er fastslaaet gennem gammel Praxis, at det, de militære Ministre forlange paa § 26, ere de glade ved blot at faae en Trediedel af (Martineministeren [Ravn]: Nei!) Naa ja, saa ere de bedrøvede derved, men de tage det alligevel. Lid os derfor lade hele dette Gjennemsnit falde. Saa siger den høitærede Minister, at det er uberettiget, naar jeg paaftaar, at det er Regjeringens Skyld, at den Sag ligger brat, og han httrede, at den er tværtimod dyrket med stor Iver og med Sagkundskab. Sa, paa sin Vis er den bleven dyrket; den er bleven dyrket paa Valgtribuner og ved Foredrag af Folk, der reise omkring i Landet, men den er ikke bleven dyrket derved, at noget Ministerium har sat sin Person ind paa den Sag, og det

er den eneste Maade, hvorpaa et Ministerium kan dyrke en Sag. Naar Ministeriet vil dyrke en Sag, da maa det dyrke den med sit Blod. Ministeriet væder ganske vist den Sag hvert Aar med sine Laarer, men det Saltvand nytter ikke. Jeg fastholder altsaa, hvad jeg har sagt, at her ligger aldeles ikke nogen som helst Forsvarsplan for, og jeg forlanger ikke en Gang en Forsvarsplan, men naar Regjeringen vil komme og sige aabent til os: Vi ville slet ingen Forsvarsplan have, thi vi tro ikke derpaa; vi ere efter mange Aars Erfaring komne til det Resultat, at vi ingen Fæstninger behøve, saa vil jeg være fuldkommen tilfreds med en saadan Erklæring og indrette mine Bevillinger efter Resultatet af en saglig Forhandling paa det Grundlag (Afbrydelse). Sa det, at der ikke gives Bevillinger til Fæstninger, ubeluffer ikke, at der jo kan gives Bevillinger til andre Forsvarsforanstaltninger. Men naar Regjeringen siger det ene Aar: vi maa have Fæstninger, og det andet Aar: vi lade Fæstningerne falde og saa begraver dem, kommer frem med dem igjen og lader Landstinget begrabe dem, og saa tager Sagen op igjen og finder sig i, at den bliver begravet for fjerde Gang, da er det umuligt at tro, at der er en Plan med nogen Udstig til at faae Noget ud deraf. Naar vi hverken faae bestemte Oplysninger eller en bestemt positiv Plan, saa hjælper det ikke noget med disse Bevillinger, det er at kaste Pengene bort. Den høitærede Minister siger: Der er en Plan. Nu skulle de Herrer høre, hvad det er for en Plan. Det er Planen fra 1858; det er den, der ligger til Grund for, hvad der nu af den høitærede Minister er forlangt til Reparation af Søforterne. Men nu høre vi af Alle, at denne Plan af 1858 er utilstrækkelig, utidsvarende og ubrugbar i enhver Henseende. Nu, da vi have spurgt Regjeringen om dens Plan i de sidste 10 Aar, saa siger den: Planen er gammel, den er fra 1858; den kan ikke bruges; men det er den, vi arbejde paa. Jeg synes dog, at er der Noget, som afgiver et virkelig afgørende Argument for, at disse Bevillinger ere meningsløse, da er det det, at Regjeringen forlanger Bevillinger til Fuldbygelse af en Plan, som den selv i hele sin Politik har erkjendt for at være en Plan, som er bygget paa Forudsætninger, der ere glemte og bortveirede for 20 Aar siden. Det er overhovedet ikke klart, hvad der menes med disse Forslag fra Regjeringens Side paa § 26, særlig med de to Forslag, som den høitærede Minister har betegnet som absolut nødvendige og uforfarlige at opsætte længere. Det er ikke